

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew ćel

F.

Sěrbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kōzdu sobotu w Smolerjez knižicizšczeńni w Budyschinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

16. njedzela po swjatej Trojizy.

Efes. 3, 13—21.

Sdyž Pawoł tole pišasche, běsche wón w jastwje w Romje. Tam bu swojeje wěry a swojeho předomanja dla pschinjeběny a wot tam wón pišche na Galatistich, Filippistich, Kolozistich a tež tole na Efesistich. My wopominamy, kač je wón to jastwo njebl.

Pawoł w jastwje w Romje.

1. Sčto bě tam jeho najwyschšcha starosć?

2. Sčto wón čini, so bu tuto najwyschšche dozpił?

1. Sčto je tam jeho najwyschšcha starosć? Wón je hižom dolho jaty. Jastwo je čezke sa kōzdeho, wulka nusa tež sa njeho. Duž mohli šebi myšlicž, so by jeho najwjetšcha starosć byla, kač by s jastwa pschischoł a so by sdychowal a prošyl wo wuřwobodjenje. Ale wo to šo wón nještara. Jeho jenicžku starosć šjewja nam te šłowa: „dha prošchu ja, so by šo wam njewostudžiko w mojich žalosćach, kotrež ja sa waš čerpju, dokelž to wašča čješć je.“ Nam čłowjekam šo tač lohko wostudži w našej nadžiji, w našej lubosći. Wón šo boji, so mohlo jeho šajecze Efesistich šašudžicž.

To je jeho najwjetšcha starosć, so šo to štalo njeby. Jeho druha starosć: Teho dla šhibuju ja šwoje kolena šcht. 16—18.

To je jemu najwyschšche, so by šylny byl po snutsčownym čłowjeku. To je jemu tež to najwyschšche sa Efesistich a wščitke wošady. Niž do šady, ale do přědka,

niz wustacž, ale šo pošylnicž, so by šchryštuš psches wěru we wutrobach bydlil, so by šo bōjška polnosć dała do čłowšteje šhudoby. Šichi tym šabydže wón šwoju nusu.

Kač je to hinač pola naš! My pschede wščem šebi jenož šami na šo myšlimy. My šebi wošebje na šwontowneho čłowjeka myšlimy, na našche žiwjenje, na našču štrowosć. Snutsčowny čłowjek a dobre bližšeho pschindže hačle na druhim mēšće. Je to prawje, so tač myšlimy? Pawoł da nam wotmolwjenje. Našcha najwyschšcha starosć nješmje šwontowny, ale dyrbi snutsčowny čłowjek byčž. So by wón šylny byl a šchryštuš w naš bydlil, dyrbi našcha najwjetšcha starosć byčž!

2. Sčto wón čini, so by to najwyschšche dozpił? Wón je w jastwje a njemōže šam do wošadow pschincž, so bychu jeho woblicžo wohladali, jeho hlōš šlyšcheli. Ale jene wón mōže. Wón jim pišche a s jeho listami ščele tam proštwy a napominanja.

Wón je jaty a tam šam pschincž njemōže. Jene pač wón mōže, hdyž jemu njebychu tež pišacž dali, prošycž a šo modlicž: „Teho dla šhibuju ja šwoje kolena“. My wi-džimy w jastwje šo modlazeho japosčtoła a ščto wón šo modli: „Wōtče naščeho knjesa Jesom šchryšta, kiž šy prawy Wōčez nade wščitkimi, kotrymž džēczi rēkaja w njebjach a na šemi, pošylń ty jich, hdyž ja to nje-mōžu; ja ničžo činicž njemōžu, čijiń ty to!“

Ale je nētko dosć, so je Pawoł to činił? W našich wutrobach dyrbi to šapšane byčž, my dyrbimy šo nuts modlicž do teje modlitwy. Kač je to Luther wot

njeho nawuknył, se swojej modlitwu Bože kralestwo twaricz, tať dyrbi kóždy duchowny, kóždy hospodar, kóždy křesćijan to wuknyć, tať horzo a dowěrnje sa šebje a kralestwo Bože prošyc. Jenož tať móže šo to najwyschšche dozpicz, snutskowny cžłowjeť šo pošylnicz, k pósnaczu lubošće Božeje šo wjesć a pšched liwkošcžu a šabludženjom šo šakhowacž. Našcha najwjetšcha starošć: Pšchińdž k nam twoje kralestwo!
Hamjeń.

„Křystuša lubowacž je wjele lěpje, dyžli wschitko wjedzicž!“

(Efeł. 3, 13—21.)

Štób (256): Ša šo cži, šnježe! dowěrju. —

Wšcho wjedženje je njewěšte
A wostanje tu šachodne,
Kiž cžafne šbože žada;
Na Křystuša
Kaž Šbóžnika
Pať křesćijan šprawnu hlada.

Do njeho wěri pobožny
A pšches njeho je šbožowny,
Šo nježada šej šwěta;
Wšcho wjedženje
Dwěl wostanje
A traje jeno lěta.

Ach, Křystuša džě lubowacž
A pšchi nim kručže šawostacž,
— Še lěpje, hačž wscho wjedzicž!
Šso jemu daj
A wěru haj,
Šchtóž čže šo prawje bēdzicž!

A šwěrnny w powołanju budž,
Šso k šlužbje Božej šwólny šwucž!
— Tať šhodžišch w Božim měrje;
Wšcho wjedženje
Še molenje
A njewjedže cže k wěrje.

Pať šbóžny budžesch w Křystušu,
Š nim šjednocženy pšches wěru,
Ša Wótza šnajesch Boha;
Šso šradujesch
A wošchewješch,
Š nim k njebju štupa noha.

Šso k Duchu jeho pošylnejesch
A lubošć Božu pošnajesch,
Šo Křystuš bydli w tebi;
Šso šhubi dwěl,
A šbóžny džěl
Ššy wušwolik tať šebi.

Wón je wschej Božej pošnosczu
Čži napjelnil je wutrobu,
Šoh' Duch cže prošycž nuczi,
Šo wobštajnje
A dowěrnje
Šso dušcha k Wótzei šwuczi.

Móž Boža wušwjećila je
Wšcho cžafne twoje žiwjenje;
Ššy šbóžny hižom tudy. —
Šrěch njetama,
Šswět njejima
Čže šbožowneho šhudy.

Duž šprawnje lubuj Křystuša,
Šštož wědomošć je najlěpscha;
Š njej k kničžomnoščje wuńdžesch
A k wješelom
A wyškanjom
W dom k njemu junu pošdžesch! —

U.

Sakhowaj šwój jasyk.

„Jasyk je mały staw a wschat šo wulkich wězow šhwali. Šlaj, šnadny woheń, kajli lěš wón šapali!“ (Šak. 3, 5.)

D šo by šo tole šłowo šwjateho pišma tať prawje wob-
nyšlilo! Na Šcholečiz dworje w Něhdžezach šo wono bohuzel nje-
rošpominasche. Tam šakhadžesche štary wobšedžet k hórkej wutrobu
a wadžazej dušchu. Šswojeho šyna, šwoje jenicžke džěcžo, bēšche
wón do šwěta won wuhnał, a cžehodla? Dofelž wón jasyk we
wušdže džeržecž njemóžesche a k twjerdžmi, štymi šłowami wokoło
šo mjetasche, hačž bē ščóncžnje woheń we wutrobje šapalił, kotryž
horzo palesche a hlubokich ranow naki.

Dlěje jako lěto žadny cželadnik pšchi wschej wuškofej mšdžě
njewudžerža. Anješ bēšche pšche šurowny a hrošny, tajke ščóščje a
wudma tež najščerpliwjšchi, najpobožnišchi cžłowjeť nješnješe, a
měšto teho, šo budžišche šónle muž do šo šchol, bēšche wón k kóždym
lětom hóršchi.

Kať hušto bēšche hižom wješny šarať k nim rěčzał a jeho na-
pominat, šo by tola hněw a jasyk lěpje wobkņježil, šštož pať bē
žyle — podarmo. Duž pošla Wóh rasne napominanje do domu:
štary bur bu njejabzy wot Božeje rucžki šajaty, prawy boť bu žyle
šemjenty, runje tať tež jasyk. Š wopředka mējachju mašo nadžije
na šdžerženje žiwjenja.

Ššyn bu domoj šawołany a pšchedewja k jenej diafonišu
cžežke wothladanje šhoreho, kotrehož štróžele a hróšba bēčju žaloštnje,
jako nješamó žaneho šłowa wjazy wurjeknyčž.

Ludžo prajachju: to je Boži poršt. A to prajeschje tež šarať,
jako bēšche šhory pošnacž dať, šo šebi jeho žada. Na kromje rowa
pšchińdže tať někotry halle k prawej powědomošći nad šhutnoščžu
žiwjenja a šhutnoščžu šmjercže.

Šo dołhim cžafu šo šhory šašo šhraba, tež rěčž šo wroczi,
ale jeno k cžežkotu a lědma šrošnyliwje. Tola něššto lěpsche dyžli
cželne wuštrawjenje bēšche šo we wutrobje štareho muža šadomike:
jeho nješbože bē jemu woczi nad jeho dotalnym žiwjenjom wote-
wriko, a nowe žiwjenje šo pola njeho šapocža, žiwjenje pošne
dotal nješnateho mēra a šboža.

F.

Najkrašnišchi wuhlad.

„Kať šmėje šo to dale šo mnu, to njewopšchijam“, džeschje
wubowa k šwojemu bratrej. „Ša šebi žaneje rady wjazy njewēm;
nufa je džěń a wjetšcha; mi žadny wuhlad njewostawa; pšchede mnu
je wscho cžēmne; ja dyrhju šadwělowacž.“

„Ššto?“ šnapšchecžiwu bratr; „„ty šo wjazy dale njewěšč?
Ššy dha rucžnu knihu hižom k pomožy wšala a w njej pytała,
hačž žadny wupucž ša tebe njeje?““

„Kajku rucžnu knihu?“ šo šotra praschesche.

„Tu wulku wědnu knihu“, bratr pokrəcəšče, „w kotrejž bu wšitke pady pschedwidžene, do kotrychž móže čłowjek na swojim žiwjenškim pucžowanju pschińć. Najčějšče, najsrudnišče a najčmowišče sadžewki, kiž móža so do pucža stajecž, bu tam rospominane. Twój pad budže tež mjes nimi. Ze Knjesej Jesuše hdy něšto do pucža stupilo, ščož wón njebudžišče pschewinyl? Stejšče wón hdy psched žanej nusu, kotrejž wón njebudžišče s knjesom byl? Běšče wón hdy na kónzu, so njebudžišče wjazy dale mohł? Ze jemu knano kmjercž na pucžu stala? Njeje wón kmjercži rubjenstwo wutorhnyl? Haj, njeje wón sam psches nju schoł! A kak daloko je wón po kmjercži schoł! Hacz k swojemu Wótzej do njebja, so by nam pschezo njebieski wuhlad spožčil. Haj, luba šotra, tónle wuhlad na swojeho Wumožnika a Šbóžnika pola Božeho tróna mašch tež ty.“

F.

Badosč po wěčnej domisnje.

Ach, kak pródna wutroba
Ze nam w tutym kraju!
Horje dže nam myšlicžka
K njebiesnemu raju.

Chypli rady doma byč
Wyšče hwědow jašnych,
Wšitkej nusy wučeknyč,
Wuńč s tych čwilow čašnych.

Tam wot wščeje hrěšnojče
Mamy wumoženje,
S jandželemi křelušče
Saspěwamy rjenje..

Bědowanje pschestanje,
Duscha mēr tam směje,
Hdyž we Bosh wotpocznje,
Bóh jej bylšy trěje.

Prjedy pač hacž pschińdže čaš,
So pucž kmjertny džemy,
Nječ so na njebieski kwaš
Šwěru hotujemy!

K. A. Fiedleř.

Wunamakowaza lubosč.

Šhudy Chinaša běšče křesćijanstwo pschijał a bu s tym najšbožownišchi čłowjek, kotryž so s nim njebudžišče mēnjecž chył. Ženo něšto jeho hiščeže čžiščešče, a tak wjele hacž tež sa tym myšlešče, wón žaneho pucža njenamaka, kak mohł tule čžežkosč wotbyč. Ščo to běšče? Wó, wón chyšče tak wutrobuje rady s džakownosče něšto sa wupšchesczeranje křesćijanstwa čžinič a njemějšče tola ani pjenježka wysče, a sa jeho khablatu hětu, s bambušowych kijow natwarjenu, njeby jemu žadny čłowjek něšto dał. A hlej, jedyn džēn jemu dobra myšlicžka pschpadže, a prjedy hacž nasajtra rano na džēlo džēšče, ju wón wuwjedže. S barbičjom (Binsel) w ruzy steji wón pschi swojej křěžy a pišče plědowazy plakat: „Tele durje so wotewryene, kóždy je proscheny, so by jastupil a w knižy čžital, kotraž na blidže leži. Ze to biblija křesćijanow. Čžitanje w nej kóždemu wjele šboža pschijne.“

Hacz so mnošy tole pschecželne pscheproschjenje pschijimali?

Čžehodla niž? Na kóždy pad běšče šhudy Chinaša tež čžinił, „ščož móžšče“, a je wěšče sam žohnowanje s teho mēl.

F.

Božohnowana šwěra pobožneho čželadnika.

Wěrna powjesč je stareho čžaša.

(Potracžowanje.)

So někotrym čžašu šhoni wotčer, so je so Josef wo lubosč swojeho knjesa pschijneš. Tón běšče jemu mjenujžy kasał, so by na jentym blaku pašl, hdyž tola k temu žane prawo njemějšče, kaž to wotčerjo druhdy k škodže šušodow čžinja. To pač Josef njeběšče čžinič chył. „Ze njeje prawje“, běšče wón prajil, „to luby Bóh mēčz nochze. Čži wbošy ludžo hižom tak doščz čžerpjo, hdyž my jim to wupašemy, na čžož kmj pošani; džemy pač hiščeže dale, dha jim wulku škodu čžinimy, a to so Bohu špodobacz njemōže.“ — Žeho knjes k temu mjelčjšče, hacž runje jeho to mjeršasče.

Tež běšče so Josef s jentym druhim wotročkom swojeho knjesa šwadžil. Tón běšče sa šlót wjazy pižy brał, hacž mējšče poručene. Žako Josef to pytny, džēšče wón: „Ty, Mjertnyje, to njeje prawje. To ty čžinič nješmjesch.“

„Wlasnje“, wotmolwi tamny, „wščať to sam sa šebje njebjeru. Wščať to sa šlót swojeho knjesa bjeru.“

„Ze pač je njepoškuschnosč“, prajēšče Josef, „a čželedžin dnybi poškuschny byč we wšchēch wēzach, kiž pschecžimo Božim kasnjam nješbu.“

Mjertny džēšče: „Ščtōha budže tajteje maleje wēžy dla tak wjele hary hnacž!“

„Tebi je to mala wēž“, wotmolwi Josef, „ale wopomil wščať: Ty dnybiš swojeho knjesa lubowacz, a lubujesch-li jeho, budžesch jemu potom mjeršanje a hnēwanje nacžinič? Šlaj, ma-li twój knjes swoju nahromadu wumērjenu a je woblicžil, kak wjele móže wot njeje pschetriebacz, a ty wjazy bjerješch, tak so potom njedošaha, njebudže jemu to starosč a mjeršanje nacžinič? Ššy dha ty jemu s tym lubosč wopokasał? A mohlo tebi derje byč, hdy by šebi porokowacz dnyrbjał, so šy šobu na tym wina?“

„Ščtō budže šebi tak daloko won myšlicž?“ džēšče Mjertny.

Alle Josef wotmolwi: „Ze je loškomyšl, hdyž šebi tak daloko njepomyšlišch. Čžaš pač pschińdže, hdyž na to špomnišch, haj, s wulkim kacžom na to špomnišch.“

Ze powjedasče wotčer Šchrybať šchulštemu wučerjej. „D!“ prajēšče tón, „to je špravna křesćijanška myšl! Šeli budže tón čłowjek swoje žyłe žiwjenje tak čžinič, kak wulka šbōžnosč so jemu potom došanje!“

Tak šańdže hiščeže někotry čžaš. Duž pschińdže jedyn džēn Mjertny wšchōn nastročžany k Josefěj. „Ach, luby Josefje“, džēšče wón, „ščo dnyrbju šapoczecž? Sa šym bjesbōžny čłowjek; šym nētk hižom tak dołho w hrēchach živy byl, nješšym so po Bosh prašchał, ale šym w tak wšchelatič wēzach nješwērnny byl. Ach, luby Božo, kak wjele šchtrašy šym šašlužil?“

„Ze wščať derje njeje“, wotmolwi Josef, „so šy tajte žiwjenje wjedl. Alle to je derje, so tošamo nētko hiščeže špōšnasješch. Še-li čži šwojich pschēstupjenjow woprawdže žel, žadašch s hlubokosče swojeje wutrobny, so by tajte nječžinił, a čžesch wot nētk wšchitku njeprawdu wotpožicž, dha je hiščeže rada sa tebe. Šlaj! tehodla džē pschińdže Jesuš do šwěta, so bychu tajžy hrēšchizny hnadu pola Boha a wodače šwojich hrēchow došacz mohli.“

S teho nasto nētko tole rošrēcžowanje.

Mjertny. „Ach, ja wščať šym wjele hrēšchil. Budže mi Bóh wodačž mōž?“

Josef. „Seli so sprawnje mēnisch, dha nad tym žadyn dwěl njeje. Čžitaj jenož te trošchtne rošwuczenja, kotrež Anjes Jesuſ wo tutej wězy dawo (Luf. 15). Wopowuń to pschirunanje wo pastyrju, kiž sto womzow wostaji a sa tej jenej dže, kiž běšče ſo wot njeho ſhubila, a ju tak dolho pyta, hačž ju njenamaka, a ju potom ſ wulkej wjeſelofcžu ſ domej njeſe. Womhſl ſebi, ſo ſy ty ta womza, kiž je ſo wot Jesuſoweho ſtabka ſhubila. Jesuſ je ſa tobu ſhodžil, hačž by cže namakał a ſažo ſ ſwojemu ſtablu pschiwjedł. Seli nětk wopravdže ſkaženje ſwojich hrěchow cžujesč a ſo jich wostajicž chzesč, dha je wón tebe namakał. Dži jeno ſtrošchtne ſnjemu; proſch jeho, ſo by ſo nad tobu ſmilil. S wjeſelofcžu wón tebe horje wofmje, cži wſchitko woda, cže praweho a ſbóžneho ſčini.“

Mjertyn. „Ach, hdy bych to wěricž mohł!“

Josef. „Haj, to móžesč wěricž. Wſchał to ſjawnje w bibliji ſteji. Sako cži ludžo, kiž běchu Jesuſa pschi jeho žiwjenju ſacziſnyli, na přenim dnju ſwjatow ſo Pětroweho předowanja ſtróžichu a ſtarofcžiwje praſchachu: Wj mužojo, lubi bratiſja, ſchto mamy cžinicž? dha wotmolwi jim Pětr: Čžinčze pokutu, to rěka, pscheměncže ſo žyle we ſwojich ſmyſljenjach; roſtajcže ſo ſwojich pschepjenjow a dajcže ſo ſchčicž na mjeno Jesom Khrysta. Pschijejčze jeho a jeho wučebu ſ žylej wutrobu dha budže wam wodate a wj dary ſwjateho Ducho doſtanjecže. Kunje tak prajesče Pawoł, jako bu tamny jaſtnik w Zap. ſkut. na 16. ſtawje psches ſemjerženje naſtróžany, tak ſo wón na ſwoje hrěchi ſpomni a ſo teju japoſchtow praſchesče: Mojej knjesaj, ſchto mam cžinicž, ſo ſbóžny budu? Wěť jenož do Anjeſa Jesom Khrysta, to rěka, dži ſ ſnjemu, proſch jeho, pschijimaj jeho rošwuczenja, ſpuſchcže ſo na jeho ſlubjenja, dha budžesč ſbóžny a ſ tobu twój žyly dom, jeli ſo tež tak cžini.“

Mjertyn. „Ach, Bóh budž wſchał mi ſhudemu hrěſchnikej hnadny!“

Josef. „Haj, to wón budže. Dopomú ſo, fak mj w 5. ſchtucžy 26. kherluſcha naſchich ſerbſkich ſpěwarſkich tak rjenje ſpěwamy:

Ach! jeho ſmilna wutroba
Na hrěſchnikow tak lubje cžaka,
Tak derje hdyž ſo ſabludža,
Hačž hdyž jich woko psched nim plaka.
Kaž žada wón tych žwonikow
A ſpuſchcži jim jich wulki dolh,
Do Zachäowoh' doma ſhwata,
Tej Madlenje b'dže hnada data,
Tej' ſhlow rěka ſetrjena!
Mój Ebóžnik je trošcht hrěſchnika.“

Mjertyn, kiž ſo ſ Josefom pschezo dale a huſcžiſcho na tajke waſchnje rošrěčowasche, pschindže psches tuto rošrěčowanje wopravdže tak daloko, ſo móžesče tajkim ſłowam a ſlubjenjam Bóžim wěricž a ſo trošchtowacž, ſo je Bóh jemu hrěchi wodał. Ach, fak žyle hinaſſchi cžłowjek bē nětk Mjertyn! Kačž běšče jemu nětk wſchitko to, ſchtož njeprawe rěka, hroſnoſcž! Kačž honjesče wón nětko ſa dobrym! A kajke mējesče wjeſele, hdyž ſo jemu něſchto dobroho poradži! A kajki bójſki mēr ſacžuwasche wón pschi tym w ſwojim ſnutſtownym! Wot teho cžaka ſem naſtachu hiſchcže wſchelake rošrěčowanja mjes nimaj; ale žyle hinaſſcheho waſchnja. Mjertyn praſchesče ſo wot nětko jeno po prawym ſadžerženju. „Schto mam tu, ſchto mam tam cžinicž?“ Josef jemu pschezo ſ biblije wotmolwjesče. To běchu te knihi, ſ kotrychž běšče wón wſchitke ſwoje pōſnacža doſtał; na teſame poſajowasche wón tež pschezo ſwojeho pschecžela Mjertyna, kiž mējesče wot nětk žadanje po pōſnacžu. Mjertyn ſo teho dla ſa dolhi cžak ſpokojicž nje-

móžesče, ſo bē ſwojemu knjesej njeprawdu cžinił a jemu to a tamne wjał. Josef dopoſa jemu ſ biblije, fak ſ wěrnemu wobrocženju ſluſcha, ſo dyrbi ſo ſ njeprawdu na ſo pschinjeſene kublo ſažo dacž. Salkóta tichěſka dyrbi ſ rany, hewał njeſažije. „Ach Bóžo“, džesče Mjertyn, „to wſchał móžno njeje! Kačž dyrbi ja to ſažo narunacž?“

„Sa cži tu radu dawam“, prajesče Josef, „jeličži to móžno njeje, dha dži a wuſnaj ſo ſwojemu knjesej ſo ſy jemu tu a tam njeprawdu cžinił, a proſch, jeho ſo by cži to wodał. Budže-li wón to cžinicž, dha móžesč ſwoje ſwědomnje psched Bohom ſpokojicž. Ty budžesč wěſo wot nětk na to myſlicž dyrbjecž, fak by ſwojemu knjesej cžim wjazy wužitka pschinjeſł, dokež njemóžesč jemu tu přjedawſchu ſchodu narunacž.“

Mjertyn. „Ach, to je wažna, cžežka wěž!“

Josef. „Alle tola ſbóžna wěž, kiž žohnowanje pschinjeſe. Bohladaj wſchał na Zachäuſka, kiž běšče tež wſchelaku njeprawdu cžinił. Tón móžesče wſchitko ſažo wurunacž, a wón jo tež cžinjesče. Ssym-li ja nětko ſjebał, prajesče wón, dha dawam to ſchtyri křócž ſažo, fak je to w knihach Mójſajowych a w profetach poručene. A dokež wjedžicž njemóžu, koho ſym ſjebał, dha dam ja poloju ſwojich kublow ſhudym, ſo wſchał ničzo njepraweho pschi mni wostało njeby. O! prajesče Anjes Jesuſ: Tutemu domu je ſo ſbože doſtało. O prawda, luby bratiſje, prawda je kražna wěž a ſjawny plód wěrneje pokuty“.

Mjertyn cžinjesče po radže Josefowej, ſpokoji ſo žyle a bu wot nětko ſwěrnny cželadnik.

(Pschichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Salkſke konſiſtorſtwo je rošlad wo žyrkwinskim žiwjenju w poſlednich 5 lětach wudało, kotryž ſo ſynodže poda. Teke knihi ſu ſo wſchitkim žyrkwinskim pschedſtejcžerſtwam pschipoſłale a ſu ſ rospominanju wažne a wužitne. S nich pōſnajemy, kajke je tu ſhwilu naſche žyrkwinske ſtejiſchcžo. W kniſy je tež ſpomnjene na žohnowane ſkutowanje naſcheho ewangeliſko-lutherſkeho biblijiſkeho towaſtwa fak tež na naſche „Womhaj Bóh“, kotrež jako njedželſki natwarjazy hólčž naſchim lubym Sserbam do domu ſhodži.

— Nowy biblijiſki pučnik pschihotuje knjes ſarať Matek-Huczi-njanski a jón naſchi lubi Sserbja kónž lěta doſtanu. Hdyž běšče ſo wotmyſliło, na nowe lěto historiju naſchich ſerbſkich woſadow wudacž, jako knihu knihowneho towaſtwa, ſu ſo ſadžewanja ſtajiłe, ſo to hiſchcže w pschichodnym lěcže móžno njebudže. Woſebje w naſchich pruiſkich woſadach budže nuſne, ſtawiſny halle pschihotowacž. Duž budžemy na to dži wacž, ſa lěto 1907 druhu natwarjazy knihu wudacž. Madrobnisče w bližſchim cžaku ſjewimy.

— Na 21 univerſitach němskeho kžěžorſtwa běšče w poſlednim poklěcže 2329 na ewangeliſke duchownſtowo ſtudowazyh. Duž je widžecž, ſo licžba njepſchibjera, woſebje w Salkſkej je kžetro wotebjeraka. 1883 běšče w Lipſku na duchownſtowo ſtudowazyh 638 a nětko tam jenož hiſchcže 312 ſtuduje. Hdyž tež niž w Sserbach, budže tola němskich woſadach w bližſchich lětach ſapocžecž na duchownych pobrachowacž.

„Womhaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wſchěch pschedawarňjach „Sserb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtač. Na ſchtwórcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe cžibla ſo ſa 4 np. pschedawaju.